

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

IX. De miraculis Narcissi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

rus decem & octo annis Imperium tenuisset, Antoninus filius in ejus locum successit. Qua tempestate Alexander unus ex eorum numero qui in persecutione fortiter certaverant, & qui post gloriosa confessionis certamina divina Providentiâ fuerant reservati, quem nos Hierosolymorum Episcopum fuisse paulò ante retulimus: ob insignem Christianorum fidei confessionem ad supradictum episcopatum promotus est: Narcisso qui prius ibi fuerat episcopus, adhuc superstitite.

A *δεχθῶν ἑπικρατήσαντα Σεβήρου. Ἀντωνίου ὁ παῖς διαδέχεται. ἐν τῷ δὲ τῶν κατὰ τὸ διωγμὸν ἀνδρῶν ἀριθμῶν, καὶ κτῆτις ἐνομομαγίας ἀγωνίας διαπεποιθὸς Θεοῦ πεφοβούμενων, εἰς τὴν ὥν ὁ Ἀλέξανδρος. ὁ δὲ ἄριστος Ἐπίσκοπον τῶν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας ἐδηλώσατο. οἷα ταῖς ὑπερχειρῶς διαπεψίας ὁμολογίας κτῆ τὸν ἑδωγμὸν καὶ τὴν δηλωθείσης Ἐπισκοπῆς ἀξιοῦται. ἐπὶ Ναρκίσσοσιν ὡς ἰὼ αὐτῶν περὶ τῶν, ἀειδίῳ τῶν βίαι.*

C A P I T U L U M IX.
De miraculis Narcissi.

Hoc refer Niciph. c. 9. l. 5. **D**E hoc Narcisso multa quidem alia stupenda commemorant civitatis illius incolæ, à fidelibus continuâ confessione velut per manus sibi tradita. Inter quæ hoc etiam miraculum ab illo editum esse narrant. Fortè in magna Paschæ vigilia oleum ministris decerat. Qua de causâ cum universus populus gravissimo mœrore percussus esset, Narcissum ferunt mandasse iis quibus cura erat lucernas accendere, ut aquam ex quodam propinquo hausitam puteo ad se deferrent. Quod ubi dicto citius impletum est, oratione super aquam facta, jussisse dicitur sinceram in Christum fide ut eam lucernis infunderent. Quo itidem peracto, ajunt aquam contra morem naturæ suæ, mirabili quadam ac divina virtute in olei pinguedinem esse conversam: ex eoque oleo apud plurimos fratres exiguum quoddam specimen ad memoriam tanti miraculi diutissimè ad nostram usque tempora servatum fuisse. Plurima quoque alia de vita & conversatione ejus viri perhibent, memoriâ imprimis digna: inter quæ & illud est. Mali quidam homunciones qui vigorem & constantiam vitæ illius ferre non poterant, veriti ne tandem deprehensi pœnas darent utpotè sexcentorum sibi scelerum conscii, prævenire eum decreverunt: structisque insidiis gravissimam ei calumniam asperserunt. Atque ut audientibus persuaderent, Sacramenti religione accusationem firmabant. Unus inter jurandum imprecabatur sibi ut incendio periret, si sciens falleret. Alter ut scævo ac pestilenti morbo corpus absumeretur. Tertius ut luminibus orbaretur. Sed quantumvis jurantibus, nemo ex fidelium nu-

B ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
Περί τῆς Ναρκίσσου θαλάσσης.

Πολλά μὲν οὖν καὶ ἄλλα θαλάσσια αὐτῶν παροικίας πολίται ὡς ἐκ θαλάσσης τῆς κτῆ διαδοχὴν ἀδελφῶν, τῆς Ναρκίσσου μνημονεύουσιν ἐν οἷς καὶ τοιοῦτό ἐστι θαλάσσια αὐτῶν γεγονόσιν ἰσορροπία. κτῆ τὴν μεγάλῃ πιστῶν τῆ Παύλου διανυκτερεύσων, τέλειον φασὶ τῶν διακόνων Ἰππιπέν. ἐφ' ᾧ τὸ πᾶν πλῆθος θαλάσσης ἀθυμίας διαλαβέσσης, τὸν Ναρκίσσον ταῦτα φῶτα θαλάσσεια ἔκτισεν Ἰππιπέν, ὡς ἀνμίσσησας ἐκ τῶν θαλάσσιων φασὶ τῶν, ὡς αὐτὸν κομίσαι τῆς ἡμέρας περαχθῆναι, ἐπευξάμενον τῶν ὕδατι, εἰς τὴν κτῆ τῆς λύχων πίσει τῆ εἰς τὸν Κύριον γηπέδου θαλάσσεια ποιησάντων ἢ καὶ τῶν θαλάσσιων λόγον διωάμει θαλάσσιων καὶ θαλάσσιων μεταβαλέν τῶν ὕδατι εἰς ἑλκυστικὴν τὴν φύσιν. θαλάσσιων τε πλείστοις τῶν ἀδελφῶν Ἰππιπένσων ὅσιν ἐκείνη κτῆ εἰς ἡμᾶς βραχυτίθειμα τῆ τότε θαλάσσιων Φυλακῆναι, ἀλλὰ τε πλείστα φασὶ τῶν βίαι τῶν ἀδελφῶν δρόσ μνήμης ἀξία καταλέγουσιν. ἐν οἷς καὶ τοιοῦτό ἐστι. τὸ δὲ τὸν αὐτῶν καὶ σερρόν τῶν θαλάσσιων φασὶ τῶν ἀνδρωπίσσοι μὴ οἷοι τῶν φασὶ τῶν δέει τῶν μὴ δίκην ὑποχρεῖν ἀλόγως, διαπεψίας κατὰ ἑαυτοῖς σιωπεῖναι, συσκευαστικῶν καὶ αὐτῶν περὶ τῶν συσκευαστικῶν. ἵνα δεῖν κατὰ τῶν αὐτῶν διαβολῶν. ἵνα τα περὶ τῶν ἀπερὶ τῶν, ὅσοις ἐστὶν ἑστὶν τὰς κατηγορίας καὶ ὁ μὲν ἡ μὲν ἀπόλοιο τυχεῖ ὡμνεν. ὁ δὲ ἡ μὲν σκαῖα τῶν δαπανηθείτῶ τῶν ὁ δὲ τῶν ἡ μὲν τῶν ὁράσεις πηρωθείν. ἀλλ' ἐστὶν ἕως αὐτῶν καί τῶν ὁμνυσι τῶν πιστῶν ἵς περὶ τῶν τῶν

ANTONINUS.

τὴν, διὰ τὴν εἰς πάντας λάμπεισαν ἐν τῷ
 παντός ὤφρασευίω τε καὶ πανάρετον ἀ-
 γωγὴν τῆς Ναρκίσεως· αὐτὸς γὰρ μὴν τὴν τῷ
 εἰρημένων μηδαμῶς ὑπομένων μοχθηρίαν
 καὶ ἄλλως ἐκ μακρῆς τὸν φιλοσοφὸν ἀπα-
 ζόμενον βίον διαδράς πᾶν τὸ τῆς ἐκκλη-
 σίας πλήθος ἐν ἐρημίαις καὶ ἀφανέσιν ἀγροῖς
 λαθάνων, πλείστοις ἔτεσι διέτριβεν. ἀλλ' ἔτι
 ὁ τῆς δίκης μέγας ὀφθαλμὸς ἐπὶ τοῖς πε-
 πτασμένοις ἤεμεν. μετῆι δὲ αὖ τὰ χίσα τὰς
 ἀπέεις, αἷς καθ' ἑαυτῶν ἐπιπορευόμενοι κα-
 τεδήσαντο δραῖς. ὁ μὲν οὖν πρῶτος, ἐκ μη-
 δεμῶς περὶ φάσεως ἀπλῶς ἔτω σμικρῶ
 διαπεσόντων ἐφ' ἧς κατέμενον οἰκίας συν-
 θήρησιν, νύκτωρ ὑφαφθείσης ἀπάσης παρῆ-
 νη καὶ ἀφλέγειται. ὁ δὲ ἄλλος τὸ ῥωμα εἰς ἀ-
 κρων ποδῶν ἐπὶ κεφαλῆν, ἧς αὐτὸς περὶ ἐπί-
 μνησεν ἑαυτῶν νόσος πύμπλαται. ὁ δὲ τρίτος τὰς
 τῶν περὶ τῶν σπιδῶν ἐκβάσεις, καὶ τὰ πάν-
 των ἐφόρε Θεῶν τρέσας τὴν ἀδιάδρασον δι-
 κῆν, ὡμολόγει μὲν τοῖς πᾶσι τὰ κοινῆ σφίσει
 αὐτοῖς ἐσκαωρημένα τοσαύταις ἢ κατετρέ-
 χετο μετὰ μελόμενον οἰμωγαῖς, δακρύων τε
 ἐστὸς ἔτον ἐκ ἀπέλιπεν, ἕως ἀμφὶ διεφθά-
 ρητὰς ὄψεως. καὶ οἷδε μὲν τῆς ψευδολογίας
 ταύτης ὑπέχον τιμωρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐπισκόπων.

Τοῦ δὲ Ναρκίσεως ἀνακεχωρηκῶτος, καὶ
 μηδαμῶς ὄπῃ ὦν τυχεῖνοι γνωσχομέ-
 νος, δόξαν τοῖς τῶν ὁμοίων ἐκκλησιῶν περε-
 σῶσιν, ἐφ' ἑτέρω μετῆσιν Ἐπισκόπων χειρο-
 τόνια. δι' ὃ τὸ ὄνομα ἦν ὃν ἐ πολὺν προ-
 σάντα χρόνον, Γερμανίων διαδέχεται καὶ τῶ
 του Γόρδιου. καθ' ὃν ὥσπερ εἰς ἀναβίωσιν
 ἀναφανείς ποθεν ὁ Ναρκίσιος, ἀνθὶς ὑπὸ
 τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ τὴν προεσῶσαν ὄψα κα-
 λείται. μετῆσιν ἔτι μάλλον τῶν πάντων ἀ-
 γαδέντων αὐτὸν, τῆς τε ἀναχωρήσεως ἐνεκα
 καὶ τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἐφ' ἀπασιν δὲ τὴν ὄψα τῶ
 Θεῶν καλῆς ὄψις ἐκδίκησιν.

A merito fidem adhibebat : quippe cum
 Narcissi continentia & sanctitas vitæ
 omnibus virtutum numeris absoluta,
 cunctis semper spectata compertaque
 esset. At ille cum dictorum infamiam
 sustinere non posset, & alioqui Phi-
 losophicæ vitæ jamdudum amore te-
 neretur: relicta ecclesiæ plebe, inso-
 litudine ac devius agris plurimos annos
 delituit. Verum magnus ille justitiæ
 oculus, his peccatis minime quiescen-
 dum putavit. Sed confestim impios il-
 los iis ipsis ultus est diris, quibus in se-
 metipsum pejerantes, sese devoverant.
 Primus igitur, cum modica quadam
 scintilla in domo in qua manebat, citra
 ullam causam subito exsiliisset, noctu
 incensis ædibus cum universa familia
 conflagravit. Alteri corpus ab imis
 pedibus ad summum usque capitis ver-
 ticem, eo morbi genere quo se ipse
 multaverat, correptum est. Tertius
 priorum casum contuitus, omnium-
 que inspectoris Dei inevitabilem veri-
 tatis vindictam, concinnatæ ab ipsis ex
 compacto calumniæ ordinem est con-
 fessus. Tantis porro lamentis ob pec-
 nitentiam facti sese confecit, & in
 tantum lacrymas effundere persevera-
 vit, ut ex eo oculorum lumen amitte-
 ret. Et hi quidem calumniæ suæ ejus-
 modi pœnas dederunt.

CAPUT X.

De Hierosolymorum Episcopis.

Ceterum post Narcissi fugam, igna-
 ris omnibus ubinam gentium age-
 ret, visum est finitimarum ecclesiarum
 episcopis alium ejus loco Episcopum
 ordinare, Dium nomine. Qui cum
 modico tempore præfuisset, successor
 ei datus est Germanio: quem deinde
 Gordius excepit. Hujus temporibus
 Narcissus cum subito quasi redivivus
 emerisset, à fratribus ut ecclesiæ ad-
 ministracionem denuò susciperet roga-
 tus est. Quippe universi multò magis
 tunc eum mirabantur: tum ob seces-
 sum, tum ob philosophicam vivendi
 rationem: maximè verò ob præsentem
 vindictam qua Deus calumniatores il-
 lius afficere dignatus fuerat.